

SVANUĆE

Broj 4

Travanj 2016

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,

P.O. Box 402, Rosanna,

Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal

50088, Rio de Janeiro, RJ

CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated

Bible Students, 102 Broad Street,

Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,

British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,

44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de

Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch

Bibelstudien- Vereinigung, Postfach

11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),

199 Railroad Avenue, East Rutherford,

NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,

#34, Serpentine Street, Richmond

Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,

Associazione Studenti Biblici, Via

Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Njegovi Završni Dani 2

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

“Neosporni Dokazi” 22

Iskustva Gornje Sobe
Dio 2 37

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – APRIL 2016

First Issue published December 2013

Printed in USA

Njegovi Završni Dani

„Ja sam tebe proslavio na zemlji: dovršio sam djelo koje si mi dao za obaviti.“ Ivan 17:4

ŠTO će osoba učiniti ako zna da ima samo nekoliko dana života? Svačiji odgovor na to pitanje ovisi u velikoj mjeri o njegovom općenitom gledanju na život i o njegovom razumijevanju što bi moglo biti poslije. Ateist, koji čak i kad gleda u lice izvjesnoj smrti, nastavlja vjerovati da je trenutak smrti kraj svega, mogao bi vrlo lako odlučiti da će si u tih nekoliko dana života pribaviti što je moguće više uživanja. Stoga će on vjerovatno provesti te dane u bančevanju. Onaj tko je pristalica lažnog učenja iz Mračnih Vjekova što se tiče nauke o vječnom mučenju za zle će najvjerojatnije učiniti sve što može kako bi bio siguran da će umaknuti takav užasan udes kod smrti. Vjeran sljedbenik Gospodara, međutim, nemajući straha od smrti, jednostavno želi biti siguran da ne ostavlja ništa ne učinjeno u njegovom životu što se tiče njegovog saveza da vrši volju Nebeskog Oca. To je bio Isusov stav, i on je naš savršeni primjer.

Mnogima od Gospodinovog zavjetnog naroda nije dato da znaju posebice kada će završiti njihov životni put samožrtvovanja. Stoga, priliči svima nama da živimo svaki dan kao da je posljednji. Trebali bi smo revno iskoristiti svaku priliku za službu, i hrabro prihvatiti i izvršiti svaku odgovornost koju bi Gospodinova providnost mogla staviti pred nas. Pavao je napisao, “Bojimo se, stoga, da se, dok nam još ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, ne utvrdi da je tko od vas uskraćen za to.” (Hebr. 4:1)

Isus je znao kad je stigao do posljednjih dana svoje zemaljske službe. On je znao za Danijelovo proročanstvo koje je proreklo da Mesija bude “pogubljen” nakon šezdeset i devet simboličnih tjedana od vremena kad je izišla naredba Židovskim izgnanicima da se vrate iz Babilona da “obnove i sagrađe Jeruzalem.” (Dan. 9:25,26) Osim toga, on je znao, da bi u “polovici” sedamdesetog tjedna proročanstva njegova “žrtva i prinos,” trebali biti “prekinuti.” (redak 27) Isus je razumio da bi polovica sedamdesetog tjedna pala u doba Židovske Pashe u proljeće te godine. Ono što je najvažnije je, da je on bio svjestan da je on bio Pashalno “Janje Božje,” u protuslici i da je Očeva volja za njega bila da umre za “griješ svijeta” na datum koji je bio određen za klanje predodžbenog pashalnog janjeta, a što je bio 14-sti dan Izraelskog prvog vjerskog mjeseca. (Ivan 1:29; 2 Moj. 12:1-14)

Da pojasnimo, mi zapažamo da je ove godine, većina u Kršćanskom svijetu održala posebno sjećanje na Isusovu smrt na Veliki Petak, 25 Ožujka. Zaista, bilo je ispravno imati na umu smrt našeg predragog Otkupitelja tog dana, kao što bi bilo i svakog drugog dana u godini. Međutim, po Židovskom kalendarskom računanju, 14-sti dan prvog mjeseca u 2016 je dvadeset četiri satno razdoblje koje počinje nakon zalaska sunca u Četvrtak, 21 Travnja. Taj dan će odgovarati klanju Izraelskog predodžbenog Pashalnog janjeta, ali što je još važnije godišnjici Isusove smrti kao “Jaganjca zaklanog od postanka svijeta.” (Otkr. 13:8) Prema tome, mi vidimo prikladnost sadašnjeg razmatranja završnih dana Gospodarevog zemaljskog života.

Budući da je očito da je Isus znao točan dan svoje smrti, i prosvjetljujuće je i nadahnjujuće razmotriti kako se je on vladao tijekom tih posljednjih par dana, i što je bila njegova glavna briga. Naš uvodni tekst prekrasno sažima njegovo gledište: “Jas am tebe proslavio na zemlji: dovršio sam djelo koje si mi dao za obaviti.” Tokom cijele Gospodareve službe njegov je veliki cilj bio proslaviti svog Nebeskog Oca. On je znao da je jedini način da to ostvari bio taj da vjerno izvršava djelo koje mu je Otac dodjelio.

Budući je bio vjeran svom Nebeskom Ocu tokom cijele svoje službe, kada se Gospodar približio kraju te vjerne službe nije bilo potrebe za njega da mijenja svoj pravac postupanja. Da bi bio u

potpunosti vjeran, sve do smrti, bilo je neophodno da on nastavi istim pravcem kojeg je dotad slijedio, i da nastavi raditi stvari koje je radio. U tome vidimo savršeni primjer Isusovog života. Od početka svoje službe, Isus je “prošao čineći dobro,” nesebično koristeći svoje vrijeme, svoju snagu, i svoje talente za blagoslov drugih, i na taj način slaveći svog Nebeskog Oca. (Djela 10:38)

ISUSOV ULAZAK U JERUZALEM

Posljednji dani Gospodareve zemaljske službe bili su prepuni aktivnosti, počev s njegovim trijumfalnim ulaskom u Jeruzalem kad je bio pozdravljen kao Kralj Židova. U svemu što je činio Isus je bio veoma pažljiv da bi bio u skladu sa uputama koje su bile zapisane za njega u Starozavjetnim pismima. Ranije u njegovoj službi, on je primjetio da je velika grupa simpatizera ga željeli uzeti i učiniti ga kraljem silom, ali im on to tada nije dopustio. (Ivan 6:15) Međutim, on je sada prepoznao, da je došlo vrijeme da se izvjesno proročanstvo iz Starog Zavjeta ispuni. On je dao upute svojim učenicima da nabave magarca, i u skladu s tim proročanstvom, ujahao je kroz vrata u grad, oduševljeno pozdravljen kao kralj od mnoštva. (Zah. 9:9; Mat. 21:1-9; Marko 11:1-10; Luka 19:28-38; Ivan 12:12-15)

Isusovi su neprijatelji prigovorili na glasno komešanje i zatražili da ga on zaustavi. U odgovoru, on je objasnio da ako narod ne bude vikao, samo

kamenje hrama će vikati. (Luka 19:39,40) Kako je velika vjera tako bila pokazana! Isus je znao da on tada neće u stvarnosti postati kraljem. To iskazivanje časti, premda s oduševljenjem na trenutak, nije bilo rođeno iz duboko ukorijenjenog uvjerenja u većini slučajeva. Zaista, ne mnogo dana od tada, “odgovori sav narod i reče: Krv njegova na nas i na našu djecu.” (Mat. 27:25) Ipak, Gospodar je razumio da je naizgledan trijumf kad je ulazio u Jeruzalem bilo jedno od iskustava kroz koje je on imao proći, i neophodan dio Očevih priprema za njega. Isus je bio toliko uvjeren u to, i toliko siguran da niti jedan jedini detalj proročanstva neće proći neispunjen, da će bude li potrebno, kamenje vičući pozdraviti ga kao kralja.

U ovome postoji pouka za sve koji nastoje slijediti Isusov primjer. Ako vjerno objavljujemo istinu poput Gospodara, i u povezanosti s tom službom očitujemo isti duh suosjećanja i dobrote prema onima kojima služimo, mi možemo s vremenom imati znatnu mjeru cijenjenja pokazanog prema nama. Nama se možed do neke mjere, i privremeno, iskazati čast. Međutim, mi ne bi smo trebali dopustiti takvim iskustvima da odvrate naše misli i srca od pravca žrtve koju zahtijeva naš savez sa Gospodinom. Trebali bi smo imati na umu da ako nam danas neki mogu iskazivati čast, sutra Gospodin može dopustiti da mi iskusimo predrasudu i protivljenje.

Tako je bilo s Isusom, premda je on mogao imati i drugačije iskustvo da je izabrao slijediti pravac manje vjernosti svojem Nebeskom Ocu. Sadašnje uzvišenje je ispit za posvećene, i to posebno kad ga se gleda nasuprot obeščašćenju, sramoti, patnji, i smrti. Isus je bio na tom ispitu prije nego je bilo vrijeme da ga se uhiti i pogubi. On je imao nevjerovatnu osobnost, i velike sposobnosti uvjeravanja. Dakle, čak i u taj kasni sat, premda su njegovi neprijatelji već kovali urotu da ga ubiju, da je on skrenuo od svog pravca lojalnosti Bogu i složio se da radi s njima, on je mogao postati istaknutim vođom u Izraelu. Svjetovne pohvale uvijek predstavljaju iskušenje da se ugađa ljudima da bi se dobilo više časti, ali Isus nije popustio tom iskušenju.

Ujahavši u Jeruzalem u takvom kraljevskom stilu i primivši oduševljene pohvale od tolikog mnogog naroda, Isus je otišao u hram. Tamo je izvršio djelo koje je povećalo protivljenje njegovih neprijatelja – istjerao je mjenjače novca iz hrama. U povezanosti s tim, on je osudio one odgovorne za to što se Božji dom molitve prometnuo u pećinu razbojničku. (Mat. 21:12,13; Luka 19:45,46) Isus je tada počeo poučavati u hramu, i premda su ga vjerski vođe “nastojali pogubiti,” nisu mogli naći priliku, “jer ga je sav narod vrlo pozorno slušao.” (Luka 19:47,48)

ČINITI DOBRO

Dok je bio u hramu tom prilikom, slijepi i hromi došli su k Isusu “i on ih ozdravi.” (Mat. 21:14) Više od tri godine on je liječio slijepi i hrome, stoga to nije bilo novo iskustvo. Međutim, to naglašava da premda je Isus znao da je ima samo još nekoliko dana života, on je i dalje bio spreman koristiti svoje vrijeme i snagu da pomaže drugima. On je nalazio radost u tome da proširi blagoslove koje, premda sada privremene, će njegova smrt učiniti dostupnima trajno za cijelo čovječanstvo kada on u stvarnosti postane kraljem nad cijelom zemljom. Isus nije smatrao da je imao pravo posvetiti čak ni tih nekoliko preostalih dana svog života svojim vlastitim interesima. On je i dalje radio djelo svog Oca i tako ga proslavljao.

Isusova služba ni u jednom trenutku nije bila nekakva obaveza temeljena samo na dužnosti. On je uistinu volio ljude, i neumorno je radio kako bi im pomogao do samog kraja. Njegovo zanimanje i revnost bili su iskreni, a i nije moglo biti više čak i da je očekivao da obrati sav Izrael, ili cijeli svijet, u to vrijeme. To je očito iz činjenice da je ranije tog dana, dok je jahao u Jeruzalem, on pogledao na grad i zaplakao, govoreći, “Kada bi i ti, barem u ovaj svoj dan, spoznao ono što je za tvoj mir! Ali sada je to skriveno tvojim očima.” (Luka 19:41,42)

Kako se dan pun sadržaja približavao kraju, Isus je znao da su njegovi neprijatelji koji su bili u Jeruzalemu tražili prvu povoljnu priliku da ga uhvate. On se nije bojavao toga, ali točan dan u planu

njegovog Oca za njega da umre još nije bio došao, pa stoga nije riskirao ostajući u gradu preko noći. Umjesto toga, on i njegovih dvanaest učenika otišli su u Betaniju i tamo proveli noć. (Marko 11:11) Nijedan od izvještaja u Evanđeljima nas ne obavještava gdje su u Betaniji Isus i njegovi učenici ostali te noći, ali moguće je da je to bilo u domu Marije, Marte, i Lazara. Očito je da su bili ugošćeni od tih posebnih prijatelja noć prije, što je navedeno kao šest dana prije pashe. (Ivan 12:1,2) Mi se sjećamo da je tom prilikom Marija pomazala Isusove noge sa skupocjenom pomašću i obrisala ih sa svojom kosom. (redak 3)

NATRAG U HRAM

Idućeg jutra, Isus i dvanaestorica vratili su se u hram u Jeruzalem. Isus je uz put vidio drvo smokve koje je imalo lišća, ali ne i ploda. On je progovorio drvetu, rekavši, “Nikada više ne raslo ploda na tebi,” i “odmah usahnu smokva.” (Mat. 21:18,19) Isus nije govorio smokvinom drvetu zato što je bio gnjevan na njega, nego zato što je znao da je u Svetom Pismu ono simbol nacije Izrael. (Jer. 24:1-7) Drvo smokve koje je prošao “pokraj puta,” koje nije imalo ploda na sebi, predstavljalo je stanje Izraela u to vrijeme – njihovu neplodnost i odbacivanje njega, što uskoro bude rezultiralo s njihovim odbacivanjem i usahnućem kao nacije. Sjetimo se da je kasnije, Isus dao kao jedan od znakova njegovog povratka i druge prisutnosti,

pupanje drveta smokve—slika povratka Izraela u naklonost, i na koncu njihovo prihvaćanje njega kao Mesije. (Mat. 24:32)

Stigavši u hram, Isus je opet počeo poučavati. Kratko nakon što je počeo, “pristupiše mu svećenički glavari i narodne starješine,” i zahtijevali su da znaju s kojim autoritetom on “to čini,” ukazujući očito na njegovo poučavanje i na njegovo istjerivanje mjenjača novca iz hrama dan ranije. (pogl. 21:23) Odavde pa sve do kraja 22 poglavlja, Gospodar pruža značajan niz uputa, usmjerenih uglavnom prema Židovskim vjerskim vođama koji su ga došli ispitivati.

Podsjetimo se ponovno da je Isus znao da je imao još samo nekoliko dana života, ipak mi ga nalazimo kako nastavlja puštati svoje svjetlo da svijetli, svjedočeći onima za koje je bilo malo nade da će im biti stvaran blagoslov u to vrijeme. Međutim, njegov mu je Otac dao zadatak, i on je bio odlučan biti mu vjeran. Obraćajući se tim vjerskim vođama koji su ga odbacili i kovali urotu da ga ubiju, Isus je iskoristio priliku da istakne točan položaj u kojem su oni stajali kao protivnici Božjeg plana.

U tom je predavanju Isus ispričao Usporedbu o Dva Sina. Jedan od njih, kada se od njega tražilo da ide raditi u očev vinograd, odbio je to, ali se kasnije pokajao i otišao raditi. Drugi se složio isprva da će raditi, ali nije ispoštovao sporazum. Glavari svećenički i starješine da je sin

koji je isprva odbio a kasnije se pokajao bio onaj koji je ugodio ocu. Tada je Isus primjenio usporedbu, govoreći im da poreznici i bludnice—predstavljeni sa sinom koji se pokajao—budu išli u kraljevstvo Božje prije njih. Njihov je položaj, objasnio je on, bio onoga sina koji se složio da će služiti, ali to tada nije učinio. Jedino oni koji vrše volju Nebeskog Oca—koji samo ne govore—će ući u kraljevstvo. (reci 28-32)

Isus je nastavio s usporedbom o Domaćinu, koji je “posadio vinograd.” (reci 33-41) U Starom nam je Zavjetu rečeno da je “vinograd GOSPODINA nad vojskama dom Izraelov.” (Iza. 5:7) Isus je u usporedbi rekao da je domaćin ogradio vinograd, iskopao u njemu tjesak, i sagradio kulu za njegovu zaštitu. Domaćin je tada povjerio brigu oko njega vinogradarima, dok je on otišao u daleku zemlju. Kasnije je domaćin poslao svoje sluge da sakupe plod iz vinograda, ali vinogradari “jednoga istukoše, drugoga ubiše, a jednoga kamenovaše.” On je zatim poslao još više slugu, ali “oni i s njima postupiše jednako.” Na koncu je bio poslan sin domaćinov, ali vinogradari su ubili i njega isto, nadajući se da tako mogu naslijediti vinograd. Isus je objasnio da kada domaćin dođe u vinograd on će “nesmiljeno pogubiti” te vinogradare koji su mu bili toliko nevjerni.

Ispričavši ove dvije usporedbe, Isus je upitao svećeničke glavare i starješine jesu li čitali u

Svetom Pismu o “kamenu koji odbaciše graditelji” koji će postati “glavni kamen ugaoni.” On je objasnio da oni koji “padnu na taj kamen, smrskat će se,” a oni na koje će kamen “pasti, u prah će se satrti.” (Mat. 21:42-44; Ps. 118:22,23) Pouka iz ove usporedbe bila je da kraljevstvo Božje bude bilo uzeto od tih vjerskih vođa, koji sve do tada, koji su do tada bili priznati od njega, i biti dano “narodu koji donosi njegove plodove.” To treba biti “kraljevsko svećenstvo” i “sveti narod” kojeg je kasnije opisao Petar. (1 Pet. 2:9,10)

To nije bilo osobno osuđivanje Židovskih vjerskih vođa, jer Isus nije imao gorčine u svom srcu prema njima. Jednostavno to je bila jasna izjava činjenice, i svjedočanstvo njima o njihovom pogrešnom pravcu postupanja i njegove izvjesne posljedice. Kada oni “čuše te njegove usporedbe, uvidješe da o njima govori.” Međutim, njihova se srca nisu smekšala. Umjesto toga, oni bi bili radi odmah uhvatiti Učitelja, ali su vidjeli da mu je mnoštvo bilo naklonjeno, pa su ustuknuli, čekajući mnogo povoljniju priliku. (Mat. 21:45,46)

Isus se nije bojavao onih koji su sada bili njegovi neprijatelji. Njegov je život bio u rukama njegovog Oca, stoga je on nastavio s još jednom usporedbom. Kralj je priredio svadbu svome sinu, ali joj uzvanici nisu prisustvovali. Tada su sluge bili poslani na “putove” da pronađu druge kako bi napunili upražnjena mjesta. (pogl. 22:1-10) Tako su vjerski vođe opet bili opomenuti da zbog njihove

nevjernosti, drugi budu zauzeli mjesta na “svadbenoj večeri” Kralja kraljeva. (Otkr. 19:7-9)

Ne usuđujući se staviti ruke na Isusa dok je većina publike bila prijateljska, njegovi su ga neprijatelji pokušali uloviti u zamku “da ga uhvate u riječi.” Čineći to, oni su željeli otkriti svoju uzvišeniju mudrost, i moguće pokazati da Isus nije bio pouzdan učitelj. To bi, nesumnjivo su se tome nadali, okrenulo ljude protiv njega, što bi im onda omogućilo njihovu dugo čekanu priliku da ga uhvate. Ni u tome nisu uspjeli, do te mjere da su ga “ostavili i otišli.” (Mat. 22:15-22)

Kasnije tog istog dana Saduceji su došli k Isusu s pitanjem, koje se temeljilo na njihovom nevjerovanju u uskrsnuće iz mrtvih. Oni su predočili Učitelju ono za što su oni mislili da je tvrdi argument da dokažu da ne može biti uskrsnuća, zato što bi to rezultiralo sa kaosom među ljudskom rasom. Hipotestko pitanje bilo je o ženi koja je imala sedam muževa u ovom životu. “Za uskrsnuća dakle, kojemu će od te sedmorice biti ženom?” Mudrost ovog svijeta opet se pokazala ludošću, jer kad je narod čuo Gospodarev odgovor, “bili su zaneseni njegovim naukom.” (reci 23-33)

OPĆE SVJEDOČANSTVO

U Mateju, poglavlje 23, četiri dana prije njegove smrti, zapisana je poruka koju je Isus dao “mnoštvu i svojim učenicima.” Vjerski vođe još su uvijek sjedili na “Mojsijevu sjedalu” kao Božji

predstavnicu u korist nacije. Isus je stoga podbudio svoje slušatelje da slušaju te vladare—to jest, da “drže” njihovo učenje o pravednosti, ali da ne slijede njihova “djela” nepravednosti. (reci 1-3)

Isus je veoma jednostavno pojasnio u ovom poglavlju da “jao”—uzvik žalosti—bude na koncu došao na te “slijepe vođe.” (reci 13-35) Oni su trebali biti kažnjeni, isto tako kao i cijela nacija, i to neće biti u nejasnoj i dalekoj budućnosti. On je rekao da će taj jao “doći na ovaj naraštaj.” Zatim je Isus dao tu važnu, sudbonosnu odluku u vezi Izraela, “Evo, ostavljena vam je kuća opustošena...Osada me više nećete vidjeti sve dok ne kažete: Blagoslovljen je onaj koji dolazi u ime Gospodinovo.” (reci 37-39)

PROROČANSTVO O NJEGOVOJ DRUGOJ PRISUTNOSTI

Isus je bio na putu da ostavi nevjerujuću naciju Izrael, ne za svu vječnost, nego do vremena kada će oni biti spremni prihvatiti ga kao Mesiju, poslanog od Boga. Vladari su kovali urotu da ga ubiju, ali Isus je u tome prepoznao da se vrijeme koje mu je Otac dodjelio da „dovrši djelo“ brzo približavalo kraju. Dok je on beskompromisno ukazao na grijehe Izraelskih vjerskih vođa, on se radovao da iako ga oni budu ubili, da će doći vrijeme kada će ih on moći blagosloviti.

S tim jamstvom o dolazećim blagoslovima, Isus i njegovi učenici napustili su hram. Njegovo

djelo svjedočenja Izraelu završeno je. On je sada želio priliku da pouči i orabri svoje. On je rekao svojim učenicima da hram bude bio uništen—„Neće se ovdje ostaviti ni kamen na kamenu koji neće biti oboren.“ Povlačeći se na Maslinsku goru, učenici su mu došli „nasamo“ pitajući, „Kada će to biti i što će biti znak tvoga dolaska [Grčki: parousia, znači prisutnost] i svršetka svijeta [Grčki: aion, znači doba]?“ (Mat. 24:1-3)

Oni su upravo čuli kako Isus govori narodu da ga više ne budu vidjeli dok ne dođe ponovno. On im je rekao da hram treba biti uništen, stoga su oni bili znatiželjni znati više o tim događajima. Kada će to biti, i kako ćemo mi znati kad se ti vraćaš? Veliko Gospodinovo proročanstvo što se tiče sljedećeg doba i njegovog povratka blizu njegovog kraja bilo je dano u odgovoru na ta pitanja. Prethodno je bio rekao vrlo malo o tome, jer to ne bi bilo pravovremeno. Ne imajući Sveti Duh, učenicima bi bilo dosta teško shvatiti mnogo toga što im je Isus rekao. Da su prije toga, bili suočeni s činjenicom da njegovo kraljevstvo neće tada biti uspostavljeno, i da je trebalo biti jedno doba između tokom kojega će on biti daleko od njih, oni bi bili zbunjeni i obeshrabreni.

Međutim, sada su, istine koje bi ih prethodno možda ranile, bile neophodne za njihovo ohrabrenje. Oni su načili s usana samog Gospodara da je hram imao biti uništen, i da on odlazi, i da će se opet vratiti. To je poremetilo njihova računanja

kada bi on mogao biti ustoličen kao kralj i oni vladali s njim. To im je govorilo da proglašavanje njega kraljem dan prije nije bilo ratificirano od Rimljana, niti je naišlo na odobravanje Izraelskih vjerskih vođa. Da bi vjera učenika u Isusa kao Mesiju bila održana, oni su trebali znati više o njegovom odlasku i ponovnom povratku.

Budući još uvijek nisu bili začeti Svetim Duhom, međutim, dvojbena je da li su učenici shvatili pravo značenje onoga što im je Isus rekao u odgovoru na njihova pitanja. Ipak, u Božjoj providnosti, te su okolnosti dale Učitelju izvrsnu priliku da ocrta impresivan niz događaja koji budu služili kao putokazi njegovom narodu kada bude došlo pravo vrijeme za njih da vide i razumiju te stvari. (reci 4-51) Međutim, njegovo proročanstvo, služilo je tome da vodi one koji „bdiju“ do ispravnog usklađivanja njegovih riječi s onima Starozavjetnih predviđanja. Posredstvom toga, i kasnije kroz zapise Apostola, „duh prorokovanja“ je vodio Gospodinov zavjetni narod kroz noć sve dok „ne svane dan, i zvijezda Danica“ ne uzađe u njihovim srcima. (Otkr. 19:10; 2 Pet. 1:19)

O crtavanje tih dispencionalnih istina bilo je dio djela koje je Nebeski Otac bio dao Učitelju da ga izvrši, i dok je njegova smrt bila blizu, on je više bio zabrinut sa dovršavanjem tog djela nego sa patnjom za koju je znao da treba biti uključena u dovršavanje njegove žrtve. Isus je mogao dati učenicima mnogo kraći odgovor na njihova pitanja,

ali on je otišao preko onog što su oni pitali. On je ocrtao djelo Mesijanskog doba, taj dio njegove druge prisutnosti koji će uslijediti nakon katastrofalnih svjetskih događaja koji će sačinjavati neke od prvih znakova njegovog nevidljivog povratka.

Kada bi smo mi znali da nam je preostalo još samo nekoliko dana života, vjerovatno bi smo bili toliko zaokupljeni sa sobom da bi smo malo razmišljali o pomaganju drugima tako da ih informiramo o događajima koji leže u dalekoj budućnosti. Međutim, Isus, ne samo da je propovijedao nevjerovatnu propovijed proročanskog predviđanja, nego pokazavši da Sotonin svijet treba biti uništen kao rezultat njegove druge prisutnosti, on je otkrio da će nakon toga uslijediti novi svjetski poredak. U usporedbi o Ovcama i Jarcima, on opisuje vrijeme tijekom kojega će „svim narodima“ biti dana prilika da se vrate Bogu i „naslijede kraljevstvo pripremljeno“ za njih „od utemeljenja svijeta.“ (Mat. 25:31-34)

ZAVRŠNA PORUKA UČENICIMA

Isus je bio sa svojim posebno izabranim učenicima završne večeri prije svoje smrti. Dio tog vremena bili su u „gornjoj sobi.“

Po izlasku iz gornje sobe, dok su išli prema Getsemaniju, Isus je dao svoju završnu poruku učenicima—zapisanu u Ivanu poglavlja 14-16—znajući da će za samo nekoliko sati biti uzet od njih.

Kako su dragocjene bile te stvari koje je rekao! „Neka se ne uznemiruje srce vaše,“ „Idem vam pripremiti mjesto;...da i vi budete tamo gdje sam ja.“ „Ja sam put, istina i život.“ „Onaj tko vjeuje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća od njih će činiti, jer ja odlazim k svome Ocu.“ „I što god zaištete u moje ime, učinit ću.“ „Ako me ljubite, držite moje zapovijedi.“ „Otac...će vam dati drugog Tješitelja...Duha istine.“ „Ako me tko ljubi i Otac će moj ljubiti njega, i ja ću ga ljubiti i sebe mu očitovati.“ „Mir vam ostavljam, mir svoj vam dajem.“ (pogl. 14)

„Ja sam istinski trs, vi ste mladice...U ovome se proslavlja moj Otac: da donosite mnogo ploda.“ „To sam vam govorio...da vaša radost bude potpuna.“ „Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije negoli vas.“ „To sam vam govorio da se ne sablaznite.“ „Duh istine, on će vas uvesti u svu istinu.“ „Srce će vam se radovati i radost vam vašu nitko neće oteti.“ „Sam vas Otac voli.“ „To sam vam rekao da u meni mir imate. U svijetu ćete imati nevolju; ali ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet.“ (pogl. 15,16)

DJELO ZAVRŠENO

Ivan zatim u svom Evandjelju bilježi predivnu molitvu koju je Isus izgovorio dok su se približavali Getsemaniju. (pogl. 17) Djelo koje mu je Otac dao da ga izvrši sada je bilo završeno, i kroza sve to je bio proslavljen njegov Otac. Kako je

prikladno da na kraju svog djela on bude prizivao blagoslov svog Oca na one koji ga budu predstavljali nakon što on ode. Isus je bio zabrinut za svoje učenike, stoga se molio da oni „budu jedno“ kao što su on i Otac bili „jedno“ u namjeri i želji. On se molio da ih Bog „posveti“ sa istinom, i da oni mogu shvatiti da ih Otac voli kao što je volio njega.

U svojoj molitvi, Isus također nije zaboravio svijet. On je proširio svoju molbu na konačnu svrhu otkupiteljskog djela—„da svijet vjeruje da si me ti poslao.“ Nakon što je Isus izgovorio te riječi utjehe jedanaestorici, i nakon molitve svom Ocu, da „ode sa svojim učenicima preko potoka Cedrona“ i bili su ušli u Getsemani, gdje je bio izdan od Jude, i uhićen. (pogl. 18:1-12)

Za Isusa je bila počela „noć kada nitko ne može raditi.“ (Ivan 9:4) On će sada nositi mentalnu i fizičku patnju koje neprijatelji budu nagomilali na njega. On je bio potpuno zadovoljan da pretrpi što god će proslaviti njegovog Oca—„ali ne moja volja, nego tvoja neka bude.“ (Luka 22:42) Njegovo je djelo bilo završeno, ali on još uvijek nije skrivao svjetlo istine. Kada ga je Pilat upitao da li je kralj, Isus je odgovorio, „Ja sam se zato rodio i zato sam došao na svijet,“ objašnjavajući, ipak, da njegovo kraljevstvo nije „odavde.“ (Ivan 18:36,37)

Dok je Isus visio na križu u groznoj boli, jedan od lopova molio ga je da ga se sjeti u svom kraljevstvu. Isus je dao još jedno svjedočanstvo,

govoreći lopovu, čak i tog mračnog dana sramote i smrti, „Bit ćeš sa mnom u raju.“ (Luka 23:39-43) On je znao da premda je bio razapet od svojih neprijatelja, da bude bio podignut iz mrtvih i uzvišen da bude Kraljem nad svom zemljom. Rezultat njegove vladavine će biti obnova raja, i lopov, isto tako kao i cijelo čovječanstvo, biti će tamo. Njima će biti dana prilika da vjeruju u njega, poslušaju zakone njegovog kraljevstva, i žive zauvijek. Znajući sve to, Isus je bio radostan da upotrijebi svoju brzo slabeću snagu da to kaže, govoreći u potpunom skladu s Petrovim riječima koje će on izgovoriti samo nekoliko tjedana kasnije što se tiče „vremena obnove svega, što je od postanka svijeta govorio Bog na usta svih svojih svetih proroka.“ (Djela 3:20,21)

U svojim završnim trenutcima Isus je povikao, „Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“ (Mat. 27:46) U stvarnosti to je bilo citiranje iz 22 Psalma. Možda je kroz razmišljanje o molitvi zapisanoj u ostatku tog Psalma, u kojem su bili spomenuti drugi događaji koje je Isus vidio da se zbivaju pred njim, da ga je vjera podigla iz tog trenutka očaja. Potpuno siguran u svom posljednjem, umirućem dahu, on je rekao, „Dovršeno je“—potpuno dovršeno—„Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj,“ moj život. (Ivan 19:30; Luka 23:46)

Isus je naš veliki uzor. Premda nitko od nas danas nije u stanju znati kada bi mogao ući u svoje

završne dane, većina sa istinom prosvjetljenih Kršćana vjeruje da je vrijeme skraćeno—vjerovatno kraće nego što i mislimo. Kako mi koristimo naše vrijeme? Razmišljamo li o sebi, i o tome kako možemo biti sigurnima u naš položaj u kraljevstvu? Ili smo umjesto toga, zadovoljni prepustiti to u Očeve ruke dok mi poput Isusa, udvostručujemo naše napore da činimo djela onoga koji nas je pozvao?

Imajući na umu da je Isus dao svoju snagu kako bi služio svojim učenicima zato što ih je volio, da li mi ljubimo našu braću kao što je on ljubio nas? Da li mi polažemo naše živote za njih, kao što je on učinio za nas? Ovo su otrežnjavajuća pitanja o kojima bi svi posvećeni vjernici trebali pažljivo i pod molitvom razmišljati tijekom ovog razdoblja, kada ćemo za kratkim slaviti sjećanje na smrt Janjeta Božjeg. Razmišljajmo o njemu, slijedimo ga, i umrmo s njim—vjerujući njegovom obećanju da ako smo vjerni do smrti da ćemo primiti od njega „vijenac života.“ (Otkr. 2:10)

“Neosporni Dokazi”

“Njima je, nakon svoje muke, i mnogim neospornim dokazima pokazao da je živ. Četrdeset im se dana ukazivao i govorio im o kraljevstvu Božjem.” - Djela 1:3 NS

TIJEKOM četrdeset dana nakon svog uskrsnuća, uskrsli Gospodin ukazao se svojim učenicima u brojnim prilikama, i dao mnoge “uvjerljive dokaze” da je on bio podignut iz mrtvih kao duhovno biće. On je također u tim prilikama govorio o Božjem kraljevstvu, i prednosti koju njegovi učemici budu imali objavljivati ga po svem svijetu.

U Luki 24:1 čitamo: “Prvog dana u tjednu otišle su vrlo rano do groba, noseći miomirise koje su pripremile.” Izraz “otišle” ukazuje na malu grupu žena. Njihova imena saznajemo u 10 retku: “To su bile Marija Magdalena, Ivana i Marija, majka Jakovljeva, i ostale žene koje su bile s njima.”

Ranije u Lukinom evanđelju, rečeno nam je da je Isus putovao kroz “od grada do grada i od sela do sela,” objavljujući radosnu poruku o Božjem kraljevstvu. Osim toga, tu su bile “i neke žene” koje su putovale s njim “koje su im služile svojom

imovinom.” (Luka 8:1-3) Te su žene dobrovoljno davale svoja sredstva kako bi izdržavale Isusa i apostole. Neki su sugerirali da je Isusova bešavna haljina - prikladan prikaz njegove ljudske savršenosti - možda bila dar od jedne od tih plemenitih žena.

Isus nikada nije sakupljao prilog ili na bilo koji način tražio novac od ljudi. Kao Kristovi sljedbenici, ni mi ne bi smo trebali slično tome moliti za novac. Mi bi smo trebali jednostavno koristiti naša vlastita sredstva, i novce ako su nam dragovoljno dati za korištenje u Gospodinovoj službi.

MARIJA MAGDALENA

Marija Magdalena bila je iz grada Magdale, koji je bio smješten blizu Galilejskog Jezera. Isus je bio izliječio Mariju Magdalenu od sedam zlih duhova koji su je bili opsjeli. (Luka 8:2) Kasnije, ona je bila dio male grupe žena koje su bile prisutne kad je Isus bio razapinjan. (Mat. 27:55,56) Ona i druge žene slijedile su Josipa iz Arimateje da vide gdje je bio smješten Isusov grob, i kako da se njegovo tijelo pripremi za ukop. (reci 57-61) Dva dana kasnije, nakon Šabata, Marija Magdalena i druge vjerne žene donijele su miomirisna do groba, da bi mogle još temeljitije pomazati Isusovo mrtvo tijelo. (Marko 16:1,2) One su toliko željele darovati na beživotne ostatke njihovog ljubljenog Gospodara posljednje zaloge njihovog cijenjenja i ljubavi.

“Prvog dana u tjednu Marija Magdalena došla je do groba rano ujutro, dok je još bio mrak, i vidjela da je kamen već maknut s groba.” (Ivan 20:1) Marija mora da je imala veliku vjeru došavši sama do groba, vjerujući da će nekako imati snage odvaljati veliki kamen koji je bio stavljen na ulaz. Ona također mora da je ignorirala misao da se je Isusovo tijelo već počelo raspadati, nakon što je bio mrtav i u grobu dijelove tri dana. Samo nekoliko tjedana ranije, kad je Isus zatražio da se makne kamen s Lazarevog groba, Marta, jedna od Lazarovih sestara, odgovorila je Gospodinu, “sada već sigurno zaudara, jer je četvrti dan otkako je umro.” (Ivan 11:39)

ŽIVI NIJE MEĐU MRTVIMA

Druge su se žene pridružile Mariji kod groba, i iz Lukinog izvještaja mi čitamo, “Ali našle su kamen odvaljan s ulaza u grob. Kad su ušle, nisu našle tijelo Gospodina Isusa. I dok su stajale zbunjene zbog toga, gle, dva čovjeka u blistavoj odjeći stala su pokraj njih.” (Luka 24:2-4)

Dva čovjeka, obučena u bijelu “blistavu odjeću,” bili su anđeli poslani od Boga. (Ivan 20:12) Oni su rekli ženama: “Zašto tražite živoga među mrtvima? On nije ovdje, nego je uskrsnuo. Sjetite se kako vam je govorio dok je još bio u Galileji da Sin čovječji mora biti predan u ruke grešnicima i razapet te treći dan uskrsnuti.” (Luka 24:5-7)

Isus je prethodno bio rekao svojim učenicima da će biti razapet i zatim biti podignut iz mrtvih. “I počeo ih je poučavati da Sin čovječji mora mnogo pretrpjeti i biti odbačen od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca te biti ubijen i nakon tri dana uskrsnuti.” (Marko 8:31) Žene kod groba su se “prisjetile njegovih riječi. Vratile su se od groba i javile sve to jedanaestorici i svima ostalima.” Međutim, kad su apostoli čuli tu poruku od žena, oni nisu povjerovali, i smatrali su to “besmislicama,” nevjerovatnom pričom. (Luka 24:8-11)

Očigledno je da nijedan od Isusovih sljedbenika nije razmišljao o njegovom uskrsnuću. Žene su bile donijele miomirisne mirise na grob da pomazu Isusovo tijelo. Apostoli nisu povjerovali poruci koju su anđeli bili dali ženama, a najvjerojatnije, ju niti žene nisu razumjele. Tim ljudskim umovima, bez pomoći Svetog Duha, uskrsnuće mrtvog činilo se nečim kompliciranim, ako ne i nemogućim za shvatiti.

Iz izvještaja danog u Ivanovom evanđelju, izgleda da je Marija Magdalena ostala kod groba kad su druge žene otišle reći apostolima o događajima koji su se zbili. Mi čitamo: “A Marija je stajala vani kod groba i plakala. Dok je tako plakala, zavirila je u grob i vidjela dva anđela u bijelom kako sjede ondje gdje je ležalo Isusovo tijelo, jedan kod glave, a drugi kod nogu. Oni su je upitali: “Ženo, zašto plačeš?” Odgovorila im je:

“Uzeli su mojega Gospodina i ne znam gdje su ga položili.” _ Rekavši to, okrenula se i ugledala Isusa kako stoji iza nje, ali nije ga prepoznala. Isus ju je upitao: “Ženo, zašto plačeš? Koga tražiš?” Mислеći da je to vrtlar, rekla mu je: “Gospodine, ako si ga ti odnio, reci mi gdje si ga položio i ja ću ga uzeti!” (Ivan 20:11-15)

Marija Magdalena je ponovno pokazala veliku vjeru i odlučnost, rekavši onome za kojega je mislila da je “vrtlar,” da će ona već nekako smoći snage da odnese Isusovo tijelo. Gospodin se tada otkrio Mariji izgovorivši njeno ime na stari, poznati način. “Tada joj je Isus rekao: Marija! A ona se okrenula i rekla mu na hebrejskom: Rabboni! (što znači učitelju).” (redak 16) Kako je brzo Marijina vjera prepoznala da je to bio Isus! Ona nije pitala zašto nije bilo vidljivih tragova od čavala na njegovim rukama ili nogama.

Isus je rekao Mariji, “Nemoj me više držati, jer još nisam uzašao k Ocu, nego pođi mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, Bogu svojemu i Bogu vašemu.’” I tako je Marija Magdalena došla i javila učenicima: “Vidjela sam Gospodina!” I ispričala je sve što joj je rekao.” (retci 17,18) Isus je cijenio vjeru Marije Magdalene, njenu odanost i odlučnost. Ona je tako imala prednost primiti “neosporni dokaz,” budući je bila prva osoba koja je govorila sa uskrslim Gospodinom, koji je bio uskrsnut kao duhovno biće moćnom silom Božjom.

NA PUTU ZA EMAUS

“I gle, tog istog dana dvojica od njih,[Gospodinovih učenika] putovala su u selo koje se zove Emaus, udaljeno šezdeset stadija od Jeruzalema. I razgovarali su među sobom o svemu što se dogodilo. _Dok su tako razgovarali i raspravljali, pristupio im je sam Isus i pošao s njima. _Ali njihovim očima nije bilo dano da ga prepoznaju.” (Luka 24:13-16)

Vjerovatno je trebalo nekoliko sati dvojici učenika da idu iz Jeruzalema u Emaus. Premda mi ne znamo gdje im se uzduž tog puta pridružio Isus, vjerovatno je da je Isus duže vremena proveo s njima, tijekom kojeg vremena su imali prilike razgovarati zajedno. Iz tog razloga, to je bilo vjerovatno jedno od Isusovih najdužih(vremenski) pojavljivanja njegovim učenicima tijekom četrdeset dana nakon njegovog uskrsnuća.

Dok su hodali prema Emausu, Isus je pitao dvojicu učenika, “O čemu to putem raspravljate među sobom?” A oni su se, žalosna lica, zaustavili. _Jedan od njih, po imenu Kleofa, odgovorio mu je: “Zar si ti stranac u Jeruzalemu i živiš u osami, pa ne znaš što se u njemu događalo ovih dana?” _A on ih je upitao: “Što?” Odgovorili su mu: “Ono s Isusom Nazarećaninom.” (reci 17-19)

Mi zapazamo mudrost uskrslog Gospodina, i njegovo korištenje pitanja tijekom tog razgovora sa dvojicom učenika. Naravno, Isus je znao zašto su

oni bili žalosni, zato što je on bio nevidljivo prisutan s njima prije nego im se pridružio na putu za Emaus. Na sličan način, u kasnijim prilikama tijekom četrdeset dana prije nego je bio uznesen, Isus bi se pojavio svojim učenicima dok su oni razgovarali o njemu i događajima koji su se nedavno dogodili. Učenici su tako bili u boljem stanju uma da prime Isusovu poruku njima, i pouke koje bi im pružio ostavile bi dublji utisak.

Učenici na putu za Emaus rekli su što se tiče Isusa, da je on bio “prorok silan u djelu i u riječi pred Bogom i svim narodom. _Naši glavari svećenički i poglavari narodni predali su ga da bude osuđen na smrt te ga razapeli.” (reci 19,20) Oni su sada bili izgubili pouzdanje u to da je Isus bio Mesija, i rekli su tom strancu, “A mi smo se nadali da je on onaj koji će izbaviti Izraela. Uza sve to, ovo je treći dan otkako se to dogodilo.” (redak 21) Umjesto da je Isus postao veliki kralj Izraela, on je bio razapet između dvojice kriminalaca, i izgleda da je to pobilo argumente u njihovim umovima da Isus nije mogao biti Mesija.

Zatim su dvojica učenika ispričali tom strancu o događajima koji su se dogodili ranije tog dana. “Još su nas i zapanjile neke žene koje su s nama, jer su rano ujutro bile kod groba, _ali nisu našle tijelo, pa su došle i rekle da su im se ukazali anđeli, koji su rekli da je on živ. _Tada su neki od naših otišli do groba i našli sve kako su žene rekle, ali njega nisu vidjeli.” (reci 22-24)

PATNJA, ZATIM SLAVA

Uskrsli je Gospodin zatim počeo razvijati temu na tom svjedočanstvu dvojice učenika. On im je rekao, “O kako ste bezumni i srca spora da povjerujete u sve što su govorili proroci! Nije li Krist sve to trebao pretrpjeti te ući u slavu svoju?” (reci 25,26) Ovdje nalazimo drugi razlog zašto je Isus dao “neosporne dokaze” svojim učenicima nakon svog uskrsnuća. Bilo je neophodno poučiti ih o tome zašto je on trebao trpjeti, umrijeti, i ponovno ustati kao duhovno biće, i da im pokaže da su o tim stvarima govorili proroci Starog Zavjeta.

Zatim je Isus, počev od “Mojsija i svih Proroka, protumačio im je ono što je pisano o njemu u svim Pismima.” (redak 27) Nije nam točno rečeno što je uskrsli Gospodin rekao dvojici učenika. Možda im je objasnio kako je Abrahamova žrtva Izaka, svog jedinog sina kojeg je ljubio, bila predlika da će Bog poslati svog jedinorođenog Sina, Isusa, kojeg je volio, u svijet kao dobrovoljnu žrtvu za Adama i njegovo potomstvo - cijelo čovječanstvo - (1 Moj. 22:1-18; 1 Ivan. 4:9,10; 1 Tim. 2:5,6)

Isus ih je mogao podsjetiti na Mojsijeve dane, i da su držeci Pashu, Izraelci bili oslobođeni iz Egipatskog ropstva. Pashalno janje koje je bilo izabrano, muško od godine dana, bez mane, bilo je predlika savršenog čovjeka Isusa, koji se je dobrovoljno prinio kao otkupna žrtva za Adama i cijelo čovječanstvo. (2 Moj. 12:1-14; 1 Kor. 5:7;

Hebr. 7:26,27) Na samom početku Isusove službe, Ivan Krstitelj je govorio o njemu na taj način, rekavši, “Evo Janjeta Božjeg koje odnosi grijeh svijeta.” (Ivan 1:29)

Apostol Petar ukazao je na Isusa kao na neokaljano janje, pišući: “Jer znate da niste nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, izbavljeni od svog ispraznog načina života koji ste naslijedili od svojih praotaca, _nego dragocjenom krvlju Kristovom, koja je poput krvi janjeta neokaljanog i bez mane. Istina, on je bio određen prije postanka svijeta, ali se pojavio na kraju vremenâ radi vas _koji po njemu vjerujete u Boga, onoga koji ga je podignuo iz mrtvih i dao mu slavu, da biste svoju vjeru i nadu polagali u Boga.” (1 Pet. 1:18-21)

Bog je dao uputstvo naciji Izrael da nijedna od kostiju Pashalnog janjeta nije smjela biti slomljena. (2 Moj. 12:46) U satima nakon Isusovog raspeća, vojnici su slomili noge dvojici lopova kako bi umrli prije zalaska sunca - početka Židovskog Šabata. Međutim, Sveto Pismo izričito navodi da vojnici nisu slomili noge Isusu, zato što je on već bio mrtav. (Ivan 19:31-33) Nama je izričito rečeno u u 36 retku, “A to se dogodilo da se ispune riječi iz Pisama: Nijedna kost neće mu biti slomljena - baš kao i Pashalnom janjetu - i kao što je također prorečeno u Psalmima. (Ps. 34:20)

Isus je također možda prepričao Psalme koji su prorekli njegovu izdaju, patnje, i smrt, isto tako kao i njegovo naknadno uskrsnuće i uzvišenje s

desna Bogu. (Ps. 41:9; 22:1-18; 31:5; 118:22; 110:1) Dvojici učenika koji su išli za Emaus, stranac je pokazao da su stvari koje su ih bile obeshrabrile zapravo bile stvari koje su proroci prorekli što se tiče Mesije.

NAGOVARANJE STRANCA

Kako su se približavali Emausu, stranac je nastavio ići. Međutim, dvojica su učenika inzistirala da on ostane s njima i dođe u njihov dom. Čitamo: “Ali oni su ga nagovarali: “Ostani s nama, jer je blizu večer, dan je na izmaku! I ušao je da ostane s njima.” (Luka 24:29) U tom retku, riječ “nagovarali” je prevedena sa Grčke riječi koja je korištena samo još jednom u Novom Zavjetu, kada je Lidija “prisilila” Pavla i Silu da odsjednu u njenom domu. (Djela 16:15) Ova Grčka riječ sadrži snažnu konotaciju, i ima značenje “upotrijebiti snagu suprotno prirodnom i ispravnom.” (Thayer’s Greek Lexicon) Možemo si predočiti kako dvojica učenika nježno drže tog stranca za ruku, istodobno ga pozivajući da ostane s njima.

Stranac se složio, i ostao s njima u njihovom domu u Emausu. Kad su se okupili oko stola da jedu, on je “uzeo kruh i blagoslovio ga. Zatim ga je razlomio i davao im ga. Tada su im se oči otvorile i prepoznali su ga.” Dvojica učenika su tada prepoznali da je taj stranac bio sam Isus. Ostvarivši svoju namjeru, uskrsli je Gospodin zatim “nestao pred njima.” (Luka 24:30,31)

Isus je poučavao dvojicu učenika na putu za Emaus i dao im “neosporne dokaze” o svom uskrsnuću na nekoliko načina. Prvo, on je objasnio Starozavjetna Pisma i proročanstva što se tiče sebe na logičan i razumljiv način. Zatim, sa svojim činom blagoslova i lomljenja kruha za stolom sa njima, dozvao im je u sjećanje primjer stvari koje je bio učinio tijekom svoje službe. Na koncu, on je pokazao da on više nije bio “čovjek” Isus, nego da je umjesto toga bio “promjenjen” i da je sada bio duhovno biće, sa sposobnosti da dođe i ode kao vjetar. (Ivan 3:8)

Učenici su tada rekli jedan drugome, “Nije li nam srce gorjelo dok nam je putem govorio, dok nam je tumačio Pisma?” (Luka 24:32) Kada mi razaberemo ispunjenje Božjih obećanja u prošlosti, neka bi naša srca slično tome “gorjela u nama,” da bi smo mogli pokazati još veću vjeru u ispunjenje jamstava njegove Riječi koja se odnose na budućnost.

Dvojica učenika su bila toliko taknuta sa tim iskustvom da su se odmah okrenuli i putovali nekih 11 km natrag u Jeruzalem, vjerovatno hodajući veliki dio puta u mraku noći, da kažu drugim učenicima. (reci 33-35) Uistinu, kada primimo blagoslov od istine, i našeg proučavanja i razgovora s braćom, podjelimo to s drugima, da bi i oni također mogli primiti blagoslov. Sjetimo se riječi proroka: “U to su vrijeme oni koji se boje Jehove razgovarali jedan s drugim, svaki s bližnjim svojim,

i Jehova je pazio i slušao. I pred njim se počela pisati knjiga sjećanja o onima koji se boje Jehove i koji razmišljaju o imenu njegovu.” (Mal. 3:16)

POJAVLJIVANJA U RAZLIČITIM TIJELIMA

Nakon što su dvojica učenika stigla u Jeruzalem i našli druge Kristove sljedbenike okupljene, Isus se je pojavio i “stao među njih i rekao im: Mir vama.” (Luka 24:36) Međutim, oni su bili uplašeni, pretpostavljajući da vide duha. Gospodin im je rekao, “Zašto ste se prepali?...Pogledajte ruke moje i noge moje! To sam ja! Opipajte me i vidjet ćete, jer duh nema meso i kosti kao što vidite da ja imam.” (reci 37-39)

Zapazimo da je Isus koristio izraz “meso i kosti,” a ne “meso i krv.” U Starom Zavjetu, krv je bila povezana sa ljudskim životom. Činjenica da Isus nije koristio riječ “krv” ukazuje da ono što su oni gledali, premda je imalo izvanjski izgled da je bilo ljudsko, nije bilo zemaljske, ljudske prirode. Isusova žrtva bila je dovršena kad je on umro na križu. On je zauvijek odustao od svog ljudskog života, i njegova “dragocjena krv” bila je izlivena u smrt, da bi moglo biti osigurano otkupljenje i pomirenje za čovječanstvo. (1 Pet. 1:19) Opet imamo potvrdu u Starom Zavjetu: “krv je ono što vrši očišćenje.” (3 Moj. 17:11)

“Meso i kosti” u kojima se uskrsnuli Isus pojavio tom prilikom bili su samo vizualna materijalizacija, korištena striktno u korist učenika.

Gospodin je znao da ako njegovi učenici budu mogli vidjeti meso i kosti koji imaju fizičku sličnost njihovom Gospodaru kako je on izgledao tijekom vremena njegove zemaljske službe, oni će imati manje straha, i samim time biti u stanju bolje slušati ono što im on hoće reći.

Drugim prilikama nakon njegovog uskrsnuća, uskrsnuli se Gospodin pojavio u različitim fizičkim očitovanjima svojim sljedbenicima. Mariji se pojavio kao vrtlar. Dvojici učenika koji su išli u Emaus, on se pojavio kao stranac. Petru i nekolicina drugih u brodu na Galijejskom jezeru, on se pojavio kao posjetitelj na obali. (Ivan 21:3,4)

Pokazujući im se u različitim fizičkim vanjštinama Isus je dokazao da nijedno od tih oblika nije bilo stvarno tijelo koje je on sada imao - ono uzvišenog duhovnog bića. Zaista, u gotovo svakoj prilici tijekom tih četrdeset dana, Isusovi učenici ga nisu prepoznali po fizičkoj vanjštini, nego po njegovim riječima, njegovom glasu, ili njegovom vladanju.

SVJEDOCI SVEGA TOGA

Umanjivši njihov strah, Isus je objasnio, baš kao i dvojici na putu za Emaus, sva Starozavjetna proročanstva i psalme koji su prorekli da on treba biti izdan, pretrpjati i umrijeti, i zatim ustati od mrtvih treći dan. (Luka 24:44-46) On im je zatim dao zadatak, da njihovo buduće djelo bude bilo

propovijedati “o pokajanju koje je potrebno za oprostjenje grijeha...u njegovo ime po svim narodima, počevši od Jeruzalema.” Oni su imali biti “svjedoci” tih “neospornih dokaza” što se tiče Isusovog uskrsnuća, ne samo kroz ono što su vidjeli, nego posebno kroz njihovo povećano razumijevanje, kroz Sveti Duh - “silu odozgo” - koja je uskoro trebala doći na njih. (reci 47-49)

Petar je također pisao o apostolima kao “svjedocima” Isusovog uskrsnuća, govoreći: “Bog ga je uskrsnuo treći dan i dao mu da se pokaže ljudima, ali ne svemu narodu, nego svjedocima koje je Bog unaprijed odredio— nama koji smo jeli i pili s njim nakon što je ustao iz mrtvih. _ I zapovjedio nam je da propovijedamo narodu i da temeljito svjedočimo da je on onaj kojega je Bog postavio za suca živima i mrtvima. O njemu svjedoče svi proroci, da svatko tko vjeruje u njega dobiva oprostjenje grijeha po imenu njegovu.” (Djela 10:40-43)

ISKUŠANI I ISPITANI PRIJE ULASKA U SLAVU

Jedno od najvažnijih učenja koje je Isus dao svojim učenicima tijekom četrdeset dana nakon svog uskrsnuća nalazimo u njegovim riječima, koje su citirane ranije u našoj pouci - “Nije li Krist sve to trebao pretrpjeti te ući u slavu svoju?” (Luka 24:26) Mnogi Biblijski tekstovi naglašavaju to načelo da se najprije treba biti iskušani i ispitan do smrti, prije

ulaska u slavu. Ta priprema nije primjenjena samo na Isusa, nego također i na svakog pojedinca koji će postati dijelom Krista, glave i tijela.

Apostoli su svjedočili, govoreći, “A ako smo djeca, onda smo i nasljednici — nasljednici Božji, a sunasljednici Kristovi, ako trpimo zajedno s njim da bismo zajedno s njim bili i proslavljeni. Stoga smatram da patnje sadašnjeg vremena nisu ništa u usporedbi sa slavom koja će se objaviti na nama.” (Rim. 8:17,18) “Naprotiv radujte se što dijelite Kristove patnje, da bi ste se radovali i klicali i za vrijeme očitovanja njegove slave.” (1 Pet. 4:13)

Neka nam ti “neosporni dokazi” Isusovog uskrsnuća pomognu povećati našu vjeru u sva Božja obećanja. “Neka je blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, jer nas je po velikom milosrđu svojemu nanovo rodio za živu nadu putem uskrsnuća Isusa Krista od mrtvih, za nasljedstvo koje je neraspadljivo i neokaljano i koje ne vene. Ono je sačuvano na nebesima za vas.” (1 Pet. 1:3,4)

Iskustva Gornje Sobe

Iz Perspektive Četiri Evanđelista

“Isus je znao da mu je došao čas da prijede s ovoga svijeta k Ocu i, budući da je ljubio svoje koji bijahu u svijetu, do kraja ih je ljubio.” - Ivan 13:1

RAZLIČITI događaji koji su se zbili u gornjoj sobi noć prije Isusove smrti zabilježila su sva četiri Evanđelista, iako nisu napomenuli iste detalje. Prvi dio ovog članka, koji je izašao u prošlomjesečnom broju ovog časopisa, bavio se s onim iskustvima zapisanima u izvještajima Mateja, Marka, i Luke, kad su se Isus i njegovih dvanaest izabраниh apostola sakupili te večeri. U 2 dijelu ovog članka, razmotrit ćemo izvještaj kojeg je dao Ivan u svom Evanđelju.

Ivanov izvještaj o iskustvu iz gonje sobe nalazimo u recima koji slijede naš uvodni redak. (Ivan 13:2-35) Poput Mateja, Ivan je tom prilikom bio prisutan, budući jedan od dvanaestorice. Međutim, njegova je pripovijest upadljivo drugačija, od one Matejeve, isto tako kao i o Markove i Lukine. Izgleda da Ivan ima potpuno drugačiju perspektivu od drugih Evanđelista, što

nam daje razlog da ukratko razmotrimo zašto je to tako.

JEDINSTVENA PERSPEKTIVA

Ivanova jedinstvena perspektiva Isusovog života, uključujući iskustvo iz gornje sobe, može se uvelike pripisati vremenu kada je on napisao svoj izvještaj, što je očito bilo mnogo kasnije od ostale trojice Evanđelista. Kao što je spomenuto u 1 dijelu ovog članka, knjige Mateja, Marka i Luke najvjerojatnije su bile napisane u rasponu godina od otprilike 40 do 65 A.D., i sve prije uništenja Jeruzalema 70 A.D.

U knjizi Otkrivenje, koju je Ivan također napisao, on navodi da je bio “na otoku zvanu Patmos” kad je bio primio tu posebnu viziju od uskrslog Gospodina. (Otkr. 1:9) Mnogi vjerski i svjetovni izučavatelji vjeruju da je Ivan bio izgnan na Patmos od Rimskog cara Domicijana oko 95 A.D. To znači da je viziju Otkrivenja trebao zapisati neko vrijeme nakon toga. To je vjerojatno bilo ubrzo nakon toga, međutim, jer je u to vrijeme, Ivan bio moguće oko 90 godina ili više star. Mi također zapažamo da, zbog sličnosti u stilu isto tako kao i u izražavanju u završnim recima obje knjige, Otkrivenje i Ivanovo Evanđelje su očito bili napisani negdje u isto vrijeme. (Ivan 21:22-24; Otkr. 22:18-20) Temeljeno na svim tim faktorima, većina autoriteta smješta pisanje Ivanovog Evanđelja između 95 A.D. i 100 A.D.

Ako je, kao što se čini da je slučaj, Ivan zapisao svoj izvještaj Evandjelja u završnim godinama prvog stoljeća, to je bilo više od šezdeset godina nakon završetka Isusove zemaljske službe. To je također bilo trideset do šezdeset godina kasnije od pisanja ostala tri Evandjelja, i najmanje dvadeset i pet godina nakon što su Jeruzalem i hram bili uništeni. Stoga je lako razumjeti zato što je s njegove mnogo kasnije točke gledišta, Ivanova perspektiva stvari bila nešto drugačija od one Mateja, Marka i Luke.

U vrijeme kad je pisao, Ivan je nedvojbeno bio posljednji živi Apostol. Židovska nacija više nije postojala ni u kojem obliku, Jeruzalem i hram bili su uništeni, i njihov je narod bio razasut po čitavoj zemlji. Ivan je nesumnjivo primjetio da Rim nije samo bio središte velikog civilnog carstva, nego da je također postao žarišna točka Kršćanstva, i on je sa pravom razabrao da bi to uskoro moglo imati opasne posljedice. Iako je u to vrijeme Rana Crkva bila dobro ustanovljena, Ivan je mogao vidjeti kako "duh antikrista" već djeluje. (1 Ivan. 2:18,22; 4:3; 2 Ivan. 7) Osim toga, kroz vizije Otkrivenja, iako on nije razumio njihovo značenje, mora da mu je postalo jasnim da će se još mnogo toga dogoditi prije nego Mesijansko kraljevstvo bude bilo uspostavljeno i Davidovo prijestolje obnovljeno.

On je mogao cijeniti činjenicu da će se Kristovi sljedbenici koji ostanu lojalnima poruci Evandjelja u njenoj izvornoj čistoći uskoro suočiti sa

vrlo teškim iskustvima - onima koja će ispitati njihovu vjeru do same srži. S tom perspektivom, i kao posljednji živi apostol, Ivanov je primarni cilj bio dok je pisao Evanđelje da se pobrine za duhovnu dobrobit crkve dugoročno, čak do našeg vremena. Stoga, dok je gledao na ono što su Matej, Marko i Luka zapisali mnogo godina ranije, on je osjetio potrebu da usmjeri posebnu pažnju na neke od najviše duhovno usredotočenih pouka iz Isusove službe. Zaista, mi smo zahvalni da je Bog, kroz snagu svog Svetog Duha, vodio sve Evanđeliste da svjedoče o svemu u odnosu na Isusov život i službu što će biti neophodno za njegove posvećene sljedbenike kroz cijelo Evandeosko Doba.

IVANOV IZVJEŠTAJ O GORNJOJ SOBI

Taj isti duhovni fokus prožima Ivanov izvještaj o iskustvima koja su se dogodila u gornjoj sobi, kad ih je on zabilježio oko šezdeset godina ranije. Naš uvodni redak, koji započinje Ivanovo svjedočanstvo, je najbolji primjer toga. Umjesto da objašnjava neposrednu svrhu tog sastanka s učenicima, a što je bilo da drže predsluku Pashe, naglašena je velika Gospodareva ljubav. Kad se je ostarjeli i veoma mudar Apostol osvrnuo unatrag na cijelo to iskustvo gornje sobe, u kojemu je on imao udjela, on je shvatio da je, iako je bilo potrebno za Isusa da ispuni Pashalno obilježje Mojsijevog Zakona, njegov glavni motiv za to okupljanje sa svojim najbližim učenicima bila ljubav. To je bila

Gospodareva posljednja prilika da bude s njima prije nego je bio uhićen, suđen kao bogohulnik, i razapet, i on je znao kako teška ta iskustva trebaju biti budući da učenici još nisu bili duhom začeti. Ivan je uistinu mogao svjedočiti za Isusa: “do kraja ih je ljubio.”

Kao bilješka za iskustva te večeri, Ivan se prisjeća nečega važnog u riječima 2 retka. Iako to tada ni njemu ni drugim učenicima nije bilo očito, osvrnuvši se unatrag on sada razumije da je Juda popustio Sotoninom utjecaju - “đavo već bijaše ubacio u srce Judi Iskariotu,...da izda,” Isusa. Ovo je otrežnjavajući podsjetnik i upozorenje crkvi tokom cijelog Evanđeoskog Doba - da postoji mogućnost da među nas uđe pojedinac kao vuk “u ovčjoj opravi,” “ne štedeći stado.” (Mat. 7:15; Djela 20:29)

PRIMJER SLUŽBE

Nakon svog važnog podsjetnika na Judu, Ivan se prisjeća da kako je Pashalni obrok završavao, učenici su se počeli svađati oko toga tko bi trebao biti najveći među njima. Luka je zabilježio tu svađu, i o tome je bilo riječi u 1 dijelu ovog članka. (Luka 22:24-30) Luka, međutim, nije zabilježio veliki primjer službe kojeg je Isus pružio, a to je najvjerojatnije bila neposredna posljedica tvrdoglave svađe među učenicima. Shvaćajući da niti Luka niti ostali Evanđelisti to nisu zapisali, Ivan je dao svjedočanstvo to svevažee lekcije, a za koju

je znao da treba biti od velike pomoći svim posvećenim vjernicima tijekom Evanđeoskog Doba.

U Ivanu 13:3-17, nama je predstavljen Isusov veliki primjer i pouka ponizne službe, koju je on pružio u gornjoj sobi. “Usta od večere, odloži haljine, uze ubrus i opasa se. Nalije zatim vodu u praonik i počne učenicima prati noge i otirati ih ubrusom kojim je bio opasan.” (reci 4,5) Kad se osvrnuo na to, Ivan je shvatio da su svi oni bili zbunjeni onim što je Isus učinio, ipak nijedan nije ništa rekao niti pitao - sve dok nije došao do Petra.

Petar je bio glasnogovornik dvanaestorice, i u većini prilika on je bio brz izgovoriti ono što mu je na umu ili postaviti pitanja. Ni ova prilika nije bila drugačija. On je rekao, ponavljajući pitanje koje su svi vjerovatno imali na umu, “Gospodine, zar da ti pereš moje noge?” (redak 6) Tada je zabilježeno ono što bi moglo izgledati kao Gospodarev nejasan odgovor, koji je rekao Petru, “Što ja činim, ti sada ne razumiješ, ali spoznat ćeš poslije.” (redak 7) Gledajući unatrag, Ivan je znao koliko je to bilo istina, da nijedan od njih tada nije razumio što se događalo, i zašto Isus pere njihove noge. Oni budu “spoznali poslije,” kada će biti začeti Svetim Duhom na Pedeseticu.

“Nećeš prati moje noge nikada,” odgovorio je Petar. “Isus mu odgovori: Ako te ne operem, nemaš udjela sa mnom.” (redak 8) Ivan ne kaže precizno što je Petra motiviralo da tako odreagira. Možda je razmišljao da je to bio previše sluganski

zadatak da ga Isus izvrši - sluga ili rob to su trebali uraditi. Druga je mogućnost da je Petar osjećao da njemu ne treba prati noge, budući da je on navjerovatnije držao običaje Zakona u odnosu na pranje prije ulaska u sobu. (Marko 7:3,4)

S obzirom na ostatak izvještaja koji slijedi, obje su mogućnosti mogle biti mogući razlozi u Petrovom umu da odreagira kao što je učinio. Međutim, Ivan to ne kaže, zato što je on razumio da je Gospodar tek trebao otkriti stvarnu pouku tog iskustva. Nije bilo jednako važno točno znati zašto Petar nije želio da mu se operu noge kao što je bilo naučiti pouku koju Isus dati u narednim recima. Stoga, Ivan jednostavno bilježi Isusovu izjavu da Petar i drugi učenici - uključujući nas - ne mogu imati “udjela (biti jedan od mojih, SP) s njim,” ako ne dopusti da im pruži tu pouku, i da ju na koncu nauče.

VEĆ ČISTI

Čuvši te riječi, Petar je zatražio od Gospodina ne samo da opere njegove noge, nego također i ruke i glavu. (Ivan 13:9) U tom trenutku, Ivan počinje svjedočiti o pravoj pouci koju je Gospodar namjeravao dati. Prvo, Isus je podsjetio Petra da je, što se tiče doslovnog pranja, on već bio čist, zato što je bio napravio obredna pranja prije Pashalnog obroka. Jedina iznimka, vjerovatno, su bile njegove noge, kojima bi uvijek bilo dobrodošlo osvježanje pruženo pranjem. (redak 10) S tim

odgovorom, Isus je dao naslutiti da prava pouka koju on prenosi nije bila oko doslovnog pranja, bilo nogu, ili bilo kojeg drugog dijela tijela.

U nastavku izvještaja, Isus je rekao, "I vi ste čisti, ali ne svi!" Jer znao je tko će ga izdati. Stoga je i rekao: "Niste svi čisti." (reci 10,11) Baš kao što pouka nije bila oko doslovnog pranja, te riječi ukazuju da stvarna važnost također nije bila oko simboličnog, ili duhovnog pranja. "I vi ste čisti" na taj način također, Isus kaže, izuzev jednoga - Jude, u čije je srce Sotona bio ušao, i koji je sada bio onečišćen - nečist.

Kad je Ivan gledao unatrag na to iskustvo kroz prosvjetljujuću moć Svetog Duha, on je dobro znao da Isus ne bi rekao "I vi ste čisti, ali ne svi," ako je pouka bila ta o bilo doslovnom ili čak duhovnom čišćenju. Doslovno pranje bilo je ispravno i potrebno za fizičku dobrobit tijela, i Petar i drugi učenici su se nesumnjivo brinuli oko toga. Ipak, poanta nije bila u tome.

Duhovno čišćenje je od apsolutne važnosti za Božje dijete. Svatko mora biti očišćen, imati čisto srce, i tako biti zaštićen od onečišćenja svijeta i tijela do najveće moguće mjere. Različiti Biblijski tekstovi ukazuju na izvore tog simboličnog pranja: Bog; Kristova krv; posvećujući utjecaj Svetog Duha; voda riječi istine; i naša potpuna suradnja sa tim izvorima čišćenja. (1 Ivan. 1:7,9; Otkr. 1:5; 1 Kor. 6:11; Efež. 5:25,26; Hebr. 10:22; 2 Kor. 7:1)

Simbolično pranje jeste od iznimne važnosti posvećenom vjerniku, međutim, to nije bio primarni fokus pouke koju je Isus pružio perući učenicima noge. Učenici sakupljeni u gornjoj sobi još nisu bili primili koristi izvučene iz Kristove krvi, ili iz prebivanja Svetog Duha u njima. Isus je međutim, poznavajući njihova srca, mogao vidjeti da su svi, izuzev Jude, bili “čisti” u onoj mjeri u kojoj je to bilo moguće tada.

PONIZNA SLUŽBA

Vratimo li se Ivanovom izvještaju, objasnivši učenicima da se značenje njegovog postupka nije posebice odnosilo na pranje, Isus je ponovno sjeo i pitao, “Razumijete li što sam za vas učinio?” (Ivan 13:12, SP) Gledajući unatrag, Ivan mora da je shvatio, da u to vrijeme, nijedan od njih nije mogao potvrdno odgovoriti na Gospodarevo pitanje. Međutim, on nastavlja, sa izvještajem o Isusovom objašnjenju: “Vi me zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite jer to i jesam! Ako dakle ja - Gospodin i Učitelj - vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge. Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih.” (reci 13-15)

Bilo je ispravno, rekao je Isus, za njih da ga zovu “Učiteljem i Gospodinom,” ali on je također tamo bio i da im služi, i to je upravo pokazao opravši im noge. To je najčešće bio posao ponznog sluge, ali Isus je sada bio preuzeo tu ulogu. Nadalje, ako je bilo prikladno za njega da preuzme ulogu

poniznog sluge, koliko bi to onda bilo za njih, njegove učenike, da učine isto jedni drugima. "Primjer sam vam dao," kaže Isus, o vrsti ponizne službe koji bi svaki pripadnik tijela trebao vršiti prema onom drugom.

Isus je naglasio tu pouku korištenjem riječi "rob," "gospodar," i "glasnik." On je rekao, "rob nije veći od svoga gospodara niti je glasnik veći od onoga tko ga je poslao." (redak 16) Svaki učenik bio je "rob," a Isus je bio njihov "gospodar." Međutim, on je također bio rob, i oni se nisu trebali smatrati "većima od" njega suzdržavajući se od toga da budu robovi na sličan način. Slično tome, oni koji su s Isusom bili u gornjoj sobi bili su izabrani da budu njegovim Apostolima, što na Grčkom znači "onaj koji je poslan." (Thayer's Greek Lexicon) Kao oni koji uskoro budu bili poslani od njihovog Gospodina da propovijedaju Evanđelje i uspostave Ranu Crkvu, oni se nisu trebali smatrati "većima od" onoga koji ih je poslao da sudjeluju u toj službi.

"AKO TO ČINITE"

Isus je zaključio svoje objašnjenje rekavši, "Ako to znate, blago vama budete li tako i činili!" (redak 17) Čini se da postoji posebna važnost u tim riječima za Gospodinov narod danas. Mi zaista "to znamo," i razumijemo pravu pouku koja je sadržana u Isusovom činu pranja nogu učenicima, ali samo "budemo li tako činili" primit ćemo Gospodinovo priznanje i blagoslov.

Pranje nogu jedni drugima ne bi se trebalo smatrati kao da imamo autoritet čistiti ili prati naše suvjernike od grijeha. Kao što je već napomenuto, Sveto Pismo ukazuje na mnoge načine na koje je ostvareno čišćenje od grijeha kod posvećenog vjernika. Međutim, nijedno od tih, ne uključuje pretpostavku da je naša odgovornost da tražimo manjakovosti i nedostatke kod suvjernika, i zatim da ih pokušavamo “oprati” - čak i ako su naše namjere dobre. Mi možemo, i trebali bi smo, biti od pomoći našim primjerom, pružanjem ohrabrenja, moleći se jedni za druge, raspravljajući zajedno o Božjoj Riječi, i pomažući na druge načine, ali ne sa mišlju o čišćenju.

Baš kao što je Isus objasnio kada je dao ovu pouku, ponizna služba je također način našeg “pranja nogu.” Uz spomenutu pomoć koju možemo pružiti jedni drugima, mogu biti uključeni i drugi oblici službe: sudjelovanje u čestim druženjima; pružanje pomoći braći; djeljenje naših iskustava - radosti, tuge, uspjehe pa čak i padove - jedni s drugima; otvaranje naših domova za sastanke i ugošćivanje braće; posjećivanje bolesnih i izoliranih; tješjenje ožalošćenih ili drugih u ozbiljnim kušnjama; davanje toplog stiska ruke i osmjeha našoj braći svaki put kada ih vidimo; uvijet nastojeći da izgrađujemo jedni druge; pružanje podrške aktivnostima sadašnjeg djela Žetve u njegovim mnogim oblicima; reći našoj braći da ih volimo. Te, i mnogo drugih aktivnosti sačinjavaju

pranje nogu jedni drugima. Kakvo je osvježenje pruženo onima koji primaju te pomoći, i kakva bi radost to trebalo biti onome koji pruža tu službu u svakoj prilici!

JUDA, IZDAJNIK

Dok se Ivan nastavio prisjećati događaja koji su se zbili u gornjoj sobi, on je znao da su Mate, Marko i Luka svi prethodno zabilježili Isusovo predskazanje da ga jedan koji sjedi među njima treba izdati, zajedno sa rezultirajućim uzajamnim ispitivanjem koje se dogodilo između Jude sa ostatkom učenika. Ipak, umjesto da nastavi s ponavljanjem te epizode, Ivan ponovno pruža, još više detalja od drugih Evandelisti. (Ivan 13:18-30) Mi se možda pitamo zašto je Ivan tako odlučio, čini se kao da je oduzeo nešto od važne pouke o poniznoj službi koji je upravo bio zabilježio.

Premda ne možemo biti sigurni u njegovo razmišljanje, Ivan je možda vidio prikladnim spominjanje epizode što se tiče Jude zato što se to dogodilo odmah nakon pouke o pranju nogu. Isus je oprao noge svoj dvanaestorici učenika, uključujući i Judu, iako je znao da je zlo bilo u njegovom srcu, Perući njegove noge, Gospodin je navjerovatnije ukazao Judi da još uvijek ima priliku za promjeniti svoje srce i pokajati se, čak i u taj kasni sat. Na žalost, to se nije dogodilo. Stoga je Ivan, smatrajući prikladnim da ponovi izvještaj što se tiče Jude koji

je uslijedio veliku pouku o službi - pouku koju Juda nažalost nije naučio.

UBRZO ĆE IH NAPUSTITI

Sljedeći dio Ivanovog izvještaja o iskustvu iz gonje sobe je također jedinstven njegovom Evandelju, kao što je bila pouka o pranju nogu. On se prisjetio da je, nakon Judinog odlaska, Isus usmjerio posebnu pažnju prema ostaloj jedanaestorici, čija su srca bila čista. Iako još uvijek nisu razumjeli važnost onog što se događalo, i čak postavljajući pitanja koja su očitovala njihov nedostatak spoznaje, njihova su srca bila ispravna i oni su veoma voljeli njihovog Gospodina i Učitelja.

U recima 31 i 32 zabilježeno je Isusovo prikriveno ukazivanje na njegov neposredni odlazak. On kaže da iako je Bog već bio "proslavljen u njemu" - to jest, njegovim riječima i postupcima - uskoro se trebala očitovati još veća slava u njegovom ljubljenom Sinu. To je imalo biti kada ga je "Bog proslavio" s Božanskom prirodom. Premda Ivan to tada nije razumio, on i drugi učenici su kasnije shvatili da je Isusovom proslavljenju imala prethoditi njegova smrt kao čovjekovog Otkupitelja.

Nježnim riječima, Isus je tada govorio mnogo izravnije: "Dječice, još sam malo s vama. Tražit ćete me; ali kao što rekoh Židovima: Kamo ja idem, vi ne možete doći, tako sada kažem i vama." (redak 33) Osvrnuvši se unatrag, Ivan je bez

sumnjem mogao cijeniti da su to bile neke od najtežih riječi koje je Isus ikada izgovorio svojim učenicima. Ipak, one su morale biti izrečene, zato što su izravno bile povezane sa sljedećim riječima koje je izrekao, koje, sve do ovog trenutka, stoje kao jedna od najvažnijih izjava koje je Gospodar ikada dao.

NOVA ZAPOVIJED

Samo u Ivanovom Evandelju nalazimo ove životo važne Isusove riječi: “Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge.” (reci 34,35) Ne samo da je to bila izjava nove zapovijedi, nego je to također bio kritičan trenutak s obzirom na sve što se dogodilo te večeri u gornjoj sobi. Oni su se bili sakupili da jedu Pashalni obrok. Gotovo odmah došlo je od svađe oko toga tko bi trebao biti najveći, što je ukazivalo na nedostatak nesebične ljubavi. Isus je zatim dao pouku o pranju nogu, ili poniznoj službi, kao izvanjskom očitovanju ljubavi, iako oni još nisu bili shvatili značenje njegovih postupaka. Učenici su se bili podsjetili, promatrajući Judin karakter, na užasne posljedice zlog srca - ispunjenog sa mržnjom i izdajom.

Kao vrhunac svega toga, Isusa sada sažima cijelu stvar tako što izravno kaže učenicima, i nama, da je, imati nesebičnu, Bogu sličnu ljubav jedni

prema drugima zapovijed. Ako ljubav nije razvijena i posjedovana, naš položaj kao posvećenih pripadnika tijela Kristovog je u smrtnoj opasnosti. Isus kaže, da će smo “svima,” i Bogu, biti poznati kao njegovi učenici, po ljubavi. Ako ne uspijemo držati tu zapovijed nećemo imati nikakvog udjela u bilo kakvoj nagradi ili djelu u Božjem dolazećem kraljevstvu.

GOSPODINOVA VEČERA NIJE SPOMENUTA

Zapisavši “novu zapovijed” koju je dao Isus, Ivan spominje razgovor između Gospodara i Petra, koji je završio sa Isusovim predskazanjem da ga se Petar bude odrekao tri puta te noći prije zore. (reci 36-38) I ostali su Evandelisti zabilježili taj razgovor, i oni ga svi stavljaju da se je dogodio nakon što je Isus uspostavio Spomen Večeru. (Mat. 26:26-34; Marko 14:22-30; Luka 22:17-20, 31-35)

Ivan ne bilježi Gospodinovo uspostavljanje Spomen Večere. Međutim, uspoređujući njegov izvještaj o predskazanju Petrova tri odricanja s onim ostalih Evandelista, i njihovo stavljanje tog događaja kao što je gore spomenuto, mi možemo razumski zaključiti da se Spomen Večera dogodila prije retka 36 u Ivanovom izvještaju. Ovaj se zaključak slaže sa činjenicom da je Matej, koji je poput Ivana, bio prisutan u gornjoj sobi, zabilježio epizodu što se tiče Jude netom prije Isusovog uspostavljanja Spomen Večere. (Mat. 26:21-25) Kao što smo već spomenuli, Ivanov izvještaj što se

tiče Jude završava u poglavlju 13, retku 30, i počev sa retkom 31 on odmah prelazi na Isusove riječi o njegovom neposrednom odlasku, nakon čega je uslijedilo davanje “nove zapovijedi,” a što je zabilježeno u retku 35. Uzevši sve to u obzir, Spomen Večeru u Ivanovom izvještaju možemo smjestiti između redaka 35 i 36.

Da li su gornji prijedlozi o slijedu događaja u gornjoj sobi precizno točni ili ne, mi ne možemo biti u potpunosti sigurni. U stvari, nije presudno za naše razumijevanje važnih pouka tih sati biti sigurni u točan redoslijed. Međutim, mi možemo s pravom pitati zašto Ivan ne spominje uopće Isusovu uspostavu Spomen Večere, niti značenje simbola “kruha” i “trsovog roda,” budući da isti imaju tako važan značaj, kako je navedeno u 1 Dijelu ovog članka.

Ivan je bez sumnje znao da su Matej, Marko i Luka svi dali specifične izvještaje o proslavi Spomen Večere u gornjoj sobi. On je također bio svjestan da je Apostol Pavao kasnije ponovio Isusove upute, kako je zapisano u 1.Kor. 11:23-28. U vrijeme kad je Ivan pisao svoje Evandjelje, pred kraj prvog stoljeća, posvećena su braća već održavala Spomen Večeru nekih šezdeset godina. . Iz tih razloga, mi pretpostavljamo da je Ivan možda smatrao nepotrebnim da ponavlja taj dio večernjih događaja u svom izvještaju, i jednostavno to izabrao izostaviti.

JEDENJE NJEGOVOG TIJELA - PIJENJE NJEGOVE KRVI

Premda Ivan ne bilježi Gospodinovo uspostavljanje Spomen Večere u svojoj pripovijesti o Gornjoj sobi, on pruža važno svjedočanstvo na temu Isusovog tijela i krvi. U Ivanu 6:26-66, nama je dato Isusovo predavanje o kruhu života, njegovom mesu i krvi, zahtijevu da njegovi sljedbenici “jedu” njegovo meso i “piju” njegovu krv, i objašnjenje da se to nije trebalo smatrati doslovnim, nego da jesti i piti od njega znači “živjeti po” njemu.

Mi citiramo iz tog dijela izabrane dijelove Isusovih riječi: “Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji.” “Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada.” “Očevi vaši jedoše u pustinji manu i pomriješe. Ovo je kruh koji silazi s neba: da tko od njega jede, ne umre. Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje - za život svijeta.” “Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi!” “Tijelo je moje jelo istinsko, krv je moja piće istinsko. Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu. Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji mene blaguje živjet će po meni.” “Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi

ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su."

Kako su istinite ove zadnje riječi. (redak 63) Doslovno jedenje Isusovog mesa ili pijenje njegove krvi "ne koristi ništa." Umjesto toga, hraneći se sa i pribavljajući si riječi koje je izgovorio, primjer kojeg je ostavio, i žrtvu koju je dao u korist svakoga, sve pod vostvom Svetog Duha, jeste ono što "oživljuje" njegove posvećene sljedbenike. Ivan je shvatio da te Gospodareve riječi, iako nisu izgovorene u gornjoj sobi, daju osnovu onoga što je mišljeno pod uzimanjem simbola Spomen Večere.

Možda i ne čudi da je ovo Isusovo predavanje, gore djelomično citirano, i koje je on održao kratko nakon hranjenja pet tisuća, jedino zapisano u Ivanovom Evanđelju. Sa njegove točke gledišta više od šezdeset godina kasnije, Ivan je možda shvatio da se proslava Spomen Večere, do jedne određene mjere, pretvorila u ceremonijalni obred. Prema tome, u njegovoj perspektivi značaja Spomen Večere, on je smatrao mnogo važnijim naglasiti veće duhovne pouke i svakodnevnu primjenu načela utjelovljenih u njenim simbolima, umjesto specifične upute pružene u gornjoj sobi što se tiče njenog godišnjeg obdržavanja.

ZAKLJUČAK IVANOVOG IZVJEŠTAJA

Zabilježivši kako je Isus dao "novu zapovijed," Ivan završava svoje svjedočanstvo o događajima iz gornje sobe, odabravši da ne ponavlja

uspostavu Spomen Večere što su pružili ostala trojica Evanđelista. Čineći to, on ostavlja da Isusova velika zapovijed strši kao konačna, sveobuhvatna pouka tih trenutaka provedenih sa njegovim učenicima. Ivan je razumio da bi uzimanje simbola Spomen Večere, bez ljubavi, bilo beznačajno, i smatrano da se čini “nedostojno.” (1 Kor. 11:29) Kako je otrežnjavajuće shvaćati vitalnu vezu između držanja ove godišnje Spomen Večere i ispunjenja Isusove zapovjedi o ljubavi jednih prema drugima.

Matejev i Markov izvještaj navode da su nakon održavanja Spomen Večere, Isus i učenici otpjevali himnu i krenuli prema Maslinskoj Gori, gdje je bio smješten Getsemani. (Mat. 26:30; Marko 14:26) U tom među razdoblju, Isus je dao svoju konačnu poruku učenicima, i zatim se molio za njih. I opet, samo Ivan bilježi te sve važeće riječi, koje nalazimo u poglavljima 14-17. U njima se nalazi jako mnogo duhovnih istina koje one budu razumjeli kad budu jednom bili začeti Svetim Duhom, i koje će svi posvećeni vjernici kroz cijelo Evandeosko Doba poznavati i primjenjivati u svom duhovnom životu. Kako je prekrasno znati da smo i mi uključeni u Isusovu poruku i molitvu. On se nije molio samo za jedanaest učenika, “nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u mene; da svi budu jedno; kao što si ti Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno.” (Ivan 17:20,21)

Ivanov jedinstveni izvještaj o gornjoj sobi - posebice Isusova pouka o poniznoj službi i davanju nove zapovijedi - postavilo je scenu za izvještaj o Gospodarevoj završnoj poruci i molitvi. Kako smo samo zahvalji da je taj ostarjeli i mudri Apostol vidio potrebu uključiti ta završna iskustva Isusove zemaljske službe u svoj izvještaj Evandjelja. Nastojmo oponašati Ivanovu perspektivu, i da dovršimo naš život ponizne službe i ljubavi vjerno, sve do smrti.

2016 DATUM GOSPODINOVE VEČERE

Ispravno vrijeme za Godišnje obilježavanje Kristove smrti biti će u Četvrtak 21 Travnja, 2016 nakon zalaska sunca.